

førelse, hvor, om end med en modificeret Terminologie, en blot Stadfæstelse eller Ratihabition vil være paa sin Plads, og dem, i hvilke det er en Lov, der skal gaae over i Lovsamlingerne som bestaaende, gjældende Ret; thi her maa formæentligt selve den provisoriske Lov betragtes som Regjeringens Lovudkast, der kun adskiller sig fra andre Udcast derved, at det allerede paa Regjeringens eget Ans og Tilsvær i Henhold til Grundlovens § 30 foreløbigt er sat i Kraft. Det er Udvalgets Mening, at det altid paaligger Rigsdagen, saasnart en foreløbig Lov har været udgivet, at tage det Spørgsmaal under Overveielse, hvorvidt Brugen af Grundlovens § 30 kan ansees reifærdiggjort, da det jo aabenbart ikke er tilstrækkeligt, at en Forandring i de bestaaende Love i og for sig kan ansees for hensigtsmæssig og ønskelig, men det jo tillige er fornødent, at den er saa paatrængende nødvendig, at den ikke uden væsentlig Skade kan udsættes til den førstkommande Rigsdags Sammenkomst. Herom har nu Udvalget udtalt sin Overbeviisning derhen, at der vel i Skibsfartens og Rhederiernes Interesse kunde være Anledning til at sætte en saadan foreløbig Bestemmelse i Kraft, saafremt det kunde være skeet, inden Skibsfarten begyndte, altsaa i det tidlige Foraar, men at der saa langt ind i Sommeren, efterat Skibsfarten allerede er i fuld Gang, og efterat de Vedkommende altsaa, med større eller mindre Besvær, have hjulpet sig saa længe med det Bestaaende, samt endelig saa kort inden Rigsdagens Sammentræden ikke synes at have været tilstrækkelig Grund dertil. Smidlertid har man villet indskrænke sig til denne Bemærkning, fordi det maa erkjendes, at der ikke hos Regjeringen er nogen Tendents til at gjøre nogen udstrakt Brug af den samme hjemlede exceptionelle Ret til at give foreløbige Love.

Hvad Realiteten af Lovforslaget angaaer, da har Udvalget i alt Væsentligt været enigt med Regjeringens Forslag. Af den Motivering, hvormed Justitsministeren i et tidligere Møde har forelagt Sagen, synes det at fremgaae, at det foregaaende Ministerium har betragtet hele dette Spørgsmaal som et Alligende, der nærmest vedkom de internationale Forhold, og det maa jo vistnok ogsaa erkjen-

des, at hele den maritime Folkeret er saa lidet udviklet, at det paa en Tid som denne vistnok maa ansees for rigtigt, hellere at være for forsigtig, end ikke at være forsigtig nok. Smidlertid kan det ikke paa nogen Maade anerkjendes, at der fra internationale Betragtninger kan hentes den mindste Betænkelse med Hensyn til at vedtage denne Bestemmelse; thi deels er der ikke blevet paavist nogensomhelst Tractat eller Usance, som staaer i Modstrid dermed, deels er det historisk og aldeles notorisk af den høitærede Justitsminister oplyst, at ganske lignende Bestemmelser findes i flere andre Staters Sølve. Men hvad der især for os maa være afgjørende er det, at den Bestemmelse, der nu fordres indført i det egentlige Kongerige Danmark, allerede er gjældende Ret i Hertugdømmerne Holsteen og Slesvig, der, alle indbyrdes Forskjelligheder uaffete, dog under alle Omstændigheder ligeoverfor Udlandet udgjøre en Statseenhed med det egentlige Kongerige Danmark, uden at det yldes, at der deraf nogensinde er opstaaet nogensomhelst Forvikling enten med Hensyn til Anerkjendelsen af Skibets Nationalitet eller med Hensyn til Virksomheden af Flagets Beskyttelse. Endelig kommer dertil endnu, at det Samme vil findes allerede at være gjældende hos os med Hensyn til Søudrustninger, der skee paa udenrigske Steder, og Udvalget har derfor ikke troet at burde foreslaae en Forandring med Hensyn til Forholdstallet imellem indenlandsk og udenlandsk Forhyring af Skibsmandskab, og det er aabenbart i ethvert Tilfælde kun dette Spørgsmaal, som f. Ex. ved Visitationen af et Skib kunde vække Fremmedes Opmærksomhed med Hensyn til Forholdet imellem de nationale Søfolk og de fremmede, som være ombord, hvorimod de Betingelser, under hvilke det er tilladt at forhyre fremmede Søfolk, ligger udenfor Udlandets Bedømmelse og i alt Fald udenfor dets Competence, idet det er aldeles indlysende, at det maa betragtes som et Spørgsmaal, henhørende til den indre Ræringslovgivning, og, forsaavidt det var antageligt, at andre Spørgsmaal kunde versere derunder, kunde det kun være paa Grund af det Forhold, der finder Sted mellem Goffardifarten og Landets Søværn, idet Goffardifarten er den vigtigste Dannelses-